Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá rozšírená komora)

z 22. januára 2025 *

„Verejná služba – Zmluvní zamestnanci – Odmena – Príspevok na expatriáciu – Zamietnutie priznania príspevku na expatriáciu – Výpočet päťročného referenčného obdobia – Článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII k služobnému poriadku – Zodpovednosť“

Vo veci T-1093/23,

AH, v zastúpení: A. Guillerme, T. Bontinck a L. Bouchet, advokáti,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: T. Bohr a L. Honecker, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia N. Półtorak (spravodajkyňa), I. Reine, P. Nihoul a T. Pynnä,

tajomník: L. Ramette, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania z 11. júla 2024 a odpoveď Komisie podanú do kancelárie Všeobecného súdu 25. júla 2024,

po pojednávaní z 25. septembra 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe článku 270 ZFEÚ sa žalobca AH domáha po prvé zrušenia rozhodnutia Úradu pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) Európskej komisie z 9. februára 2023, ktorým mu bol zamietnutý nárok na príspevok na expatriáciu (ďalej len

* Jazyk konania: francúzština.

„napadnuté rozhodnutie“), po druhé „uznania“ jeho nároku na príspevok na expatriáciu od 1. februára 2023 a po tretie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku napadnutého rozhodnutia.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Žalobca je taliansky štátny príslušník, ktorý býva v Bruseli (Belgicko) od 16. mája 2017.

3 Dňa 1. októbra 2022 bol žalobca prijatý do zamestnania ako zmluvný zamestnanec FG 1 vo Výbore regiónov na obdobie od 1. októbra 2022 do 30. septembra 2023. Výbor regiónov mu pri stanovení jeho peňažných nárokov pri nástupe do služby v tomto výbore priznal príspevok na expatriáciu uvedený v článku 69 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), vypočítaný v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII k uvedenému služobnému poriadku.

4 Keďže žalobca bol prijatý na pracovné miesto zmluvného zamestnanca FG 1 na Generálnom sekretariáte Rady (GSR), 31. januára 2023 ukončil svoje zamestnanie vo Výbore regiónov. Nasledujúci deň nastúpil do služby v GSR.

5 Dňa 9. februára 2023 PMO oznámil napadnuté rozhodnutie, ktorým stanovil jeho peňažné nároky pri nástupe do služby v GSR.

6 Po doručení napadnutého rozhodnutia žalobca zaslal zamestnancovi PMO e-mail so žiadosťou, aby sa mu vysvetlilo, z akého dôvodu by nemal mať nárok na príspevok na expatriáciu na základe svojho zamestnania v GSR, hoci pred nástupom do služby v GSR počas svojho zamestnania vo Výbore regiónov mal nárok na tento príspevok.

7 E-mailami zo 6. a 7. marca 2023 zamestnanec PMO odpovedal žalobcovi, že na jednej strane jeho zamestnanie v GSR predstavuje nový nástup do služby bez ohľadu na skutočnosť, že jeho zmluva s GSR nasledovala bez prerušenia po jeho zamestnaní vo Výbore regiónov. Na druhej strane vzhľadom na to, že počas celého referenčného obdobia uvedeného v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII k služobnému poriadku, teda od 1. augusta 2017 do 31. júla 2022, pracoval a býval v Belgicku, nemal nárok na príspevok na expatriáciu.

8 Dňa 28. apríla 2023 podal žalobca proti napadnutému rozhodnutiu sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku.

9 Dňa 11. augusta 2023 Komisia ako orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“) prijala rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, ktoré bolo žalobcovi oznámené v ten istý deň.

Návrhy účastníkov konania

10 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uznal jeho nárok na príspevok na expatriáciu od 1. februára 2023,

– uložil Komisii povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

11 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O návrhu na zrušenie

12 Na podporu svojich návrhov na zrušenie žalobca uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení a nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o výklad článku 4 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady riadnej správy vecí verejných zakotvenej v článku 41 Charty základných práv Európskej únie.

13 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že vzhľadom na funkčnú kontinuitu jeho pracovného pomeru s Európskou úniou a cieľ príspevku na expatriáciu sa OOUPZ dopustil zjavne nesprávneho posúdenia a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o výklad článku 4 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku, keď nanovo stanovil referenčné obdobie od jeho nástupu do služby v GSR.

14 V tejto súvislosti žalobca v prvom rade tvrdí, že časová nepretržitosť medzi jeho dvomi pracovnými zmluvami, ktoré boli v uvedenom poradí uzavreté s Výborom regiónov a GSR, svedčí o existencii „funkčnej kontinuity“ jeho pracovného pomeru s administratívou Únie, ktorá spôsobuje automatické predĺženie nároku na príspevok na expatriáciu priznaného pri jeho nástupe do služby vo Výbore regiónov.

15 Podľa žalobcu na jednej strane z rozsudku z 15. decembra 2022, Picard/Komisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), vyplýva, že pracovný pomer zamestnanca s „administratívou Únie“ sa musí posudzovať ako celok bez ohľadu na zamestnávajúce inštitúcie, úrady alebo agentúry. Na druhej strane tak z tohto rozsudku, ako aj z rozsudku zo 14. decembra 2018, Torné/Komisia (T-128/17, EU:T:2018:969), podľa neho vyplýva, že ustanovenia služobného poriadku týkajúce sa pracovného pomeru medzi zamestnancom a administratívou Únie sa majú vykladať tak, aby sa zachovala jeho „funkčná kontinuita“.

16 V druhom rade žalobca tvrdí, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že cieľom príspevku na expatriáciu, ako je stanovený v článku 4 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku, je kompenzovať osobitné náklady a nevýhody vyplývajúce z nástupu do služby v Únii pre zamestnancov, ktorí sú z tohto dôvodu povinní zmeniť si pobyt zo štátu svojho bydliska do štátu miesta výkonu práce a začleniť sa do nového prostredia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2021, KO/Komisia, T-389/20, neuverejnený, EU:T:2021:436, bod 17 a citovanú judikatúru), pričom sa nerozlišuje, či ide o nástup do funkcie v konkrétnej inštitúcii, úrade alebo agentúre. V dôsledku toho za predpokladu, že zamestnanec, ktorý si pôvodne zmenil svoje bydlisko do štátu miesta výkonu práce, zmení zamestnanie v rámci Únie bez toho, aby sa zmenil štát miesta výkonu jeho práce a aby došlo

k prerušeniu medzi oboma pracovnými zmluvami, je podľa neho zachovaná funkčná kontinuita jeho pracovného pomeru s Úniou. Takáto zmena má totiž čisto formálnu povahu bez vplyvu na povahu a rozsah výhod a nákladov, ktoré zamestnancovi vyplývajú z nástupu do služby v Únii.

17 Žalobca dodáva, že opačný výklad, ktorý predpokladá, že výpočet nároku na príspevok na expatriáciu sa v prípade po sebe nasledujúcich zamestnaní v inštitúciách, úradoch a agentúrach Únie nachádzajúcich sa na území toho istého členského štátu musí vykonať pri každom nástupe do služby, by mal za následok diskrimináciu zamestnancov, pre ktorých neexistuje žiadny mechanizmus mobility, najmä vo vzťahu s úradníkmi a zamestnancami uvedenými v článku 2 písm. f) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov (ďalej len „PZOZ“), pre ktorých sú zavedené mechanizmy mobility medzi agentúrami.

18 V treťom rade žalobca tvrdí, že OOUPZ sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia, keď mu odmietol priznať nárok na príspevok na expatriáciu na základe rozsudku z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia (F-76/11, neuverejnený, EU:F:2012:173). Situácia žalobkyne vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, je totiž podľa neho odlišná od situácie žalobcu, keďže bola postupne zamestnaná v agentúrach Únie so sídlom v rôznych členských štátoch.

19 Komisia popiera tvrdenia žalobcu.

20 V prvom rade Komisia na jednej strane tvrdí, že rozsudky z 15. decembra 2022, Picard/Komisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a zo 14. decembra 2018, Torné/Komisia (T-128/17, EU:T:2018:969), obsahujú výklad pojmu „nástup do služby“, ktorý je špecifický pre osobitnú situáciu príspevkov do systému dôchodkového zabezpečenia Únie. Keďže totiž existuje len jeden dôchodkový systém, do ktorého prispievajú všetci úradníci a zamestnanci počas celej svojej služby v rôznych inštitúciách, úradoch a agentúrach Únie, Súdny dvor a Všeobecný súd vyložili tento pojem s ohľadom na funkčnú kontinuitu pracovného pomeru zamestnancov.

21 Na druhej strane Komisia tvrdí, že nie je potrebné odvolávať sa na rozsudky z 15. decembra 2022, Picard/Komisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a zo 14. decembra 2018, Torné/Komisia (T-128/17, EU:T:2018:969), keďže existuje osobitná judikatúra týkajúca sa pojmu „nástup do služby“ uvedeného v článku 4 ods. 1 písm. a) a b) prílohy VII k služobnému poriadku, týkajúceho sa príspevku na expatriáciu.

22 V druhom rade Komisia tvrdí, že z judikatúry citovanej v bode 16 vyššie vyplýva, že určenie nároku na príspevok na expatriáciu sa musí vykonať pri každom nástupe do služby u nového zamestnávateľa. Hoci teda nedošlo k prerušeniu zmlúv žalobcu, tieto zmluvy boli uzavreté s dvomi rozdielnymi zamestnávateľmi, ktorí majú vlastnú právnu subjektivitu.

23 Komisia sa okrem toho domnieva, že úradníci a zamestnanci sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii. Z judikatúry totiž podľa nej vyplýva, že zmluvní alebo dočasní zamestnanci nemajú nárok na mobilitu, keďže PZOZ na rozdiel od pravidiel uplatňujúcich sa na úradníkov nestanovujú zmenu miesta výkonu práce.

24 Po tretie, pokiaľ ide o rozsudok z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia (F-76/11, neuverejnený, EU:F:2012:173), Komisia uvádza, že okolnosť, že zmena zamestnania nemá za následok zmenu štátu miesta výkonu práce, nespochybňuje uplatnenie tohto rozsudku. Podľa nej totiž na základe uvedeného rozsudku Všeobecný súd v rozsudku z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia

(T-273/17, EU:T:2018:480), dospel k záveru, že neexistuje kontinuita rôznych zmlúv medzi žalobcom a rôznymi inštitúciami, úradmi a agentúrami Únie so sídlom v tom istom členskom štáte.

25 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 92 PZOZ, ktorý sa vzťahuje na žalobcu ako zmluvného zamestnanca, stanovuje postupnými odkazmi na články 20 a 21 PZOZ, že zmluvným zamestnancom sa môže poskytnúť príspevok na expatriáciu zavedený článkom 69 služobného poriadku, ktorého spôsoby priznania sú stanovené v článku 4 prílohy VII k služobnému poriadku.

26 Podľa článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII k služobnému poriadku sa príspevok na expatriáciu vypláca vo výške 16 % z celkového základného platu, po pripočítaní príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa, úradníkom, ktorí kumulatívne spĺňajú dve podmienky, a to, že:

– nie sú a nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, a

– počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko ani nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na európskom území tohto štátu; na účely tohto ustanovenia sa nebudú brať do úvahy okolnosti vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu.

27 Z rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti vyplýva, že referenčné obdobie piatich rokov uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke prílohy VII k služobnému poriadku bolo stanovené ako obdobie od 1. augusta 2017 do 31. júla 2022, teda päť rokov, ktoré sa skončili šesť mesiacov pred 1. februárom 2023, čo je dátum prijatia žalobcu do zamestnania v GSR.

28 OOUPZ sa tak domnieval, že prijatie žalobcu do zamestnania v GSR predstavuje nový „nástup do služby“, pričom vychádzal z rozsudku z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia (F-76/11, neuverejnený, EU:F:2012:173). V bode 20 rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti totiž OOUPZ odkázal na tento rozsudok, pričom vysvetlil, že „úradník alebo zamestnanec, ktorý bol postupne zamestnaný v rôznych inštitúciách, úradoch alebo agentúrach Únie s vlastnou právnou subjektivitou, sa nemôže odvolávať na kontinuitu medzi jednotlivými zmluvami“ a že „nová zmluva uzavretá s iným zamestnávateľom predpokladá nepokračovanie pracovného pomeru“.

29 Keďže žalobca vo formulári o nástupe do služby uviedol, že do Belgicka prišiel 16. mája 2017, OOUPZ v bodoch 26 a 27 rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti uviedol, že si zriadil zvyčajné bydlisko v Bruseli počas celého referenčného obdobia, a preto nemal nárok na príspevok na expatriáciu.

30 Žalobca spochybňuje tento záver, pričom sa domnieva, že referenčné obdobie na určenie nároku na príspevok na expatriáciu by sa malo počítať od jeho pôvodného nástupu do služby v Únii, ku ktorému došlo 1. októbra 2022 vo Výbore regiónov. Keďže prišiel do Belgicka 16. mája 2017, podľa neho tam nemal zvyčajné bydlisko počas celého takto stanoveného obdobia (teda od 1. apríla 2017 do 31. marca 2022), a preto nárok na príspevok na expatriáciu, ktorý mu bol priznaný pri jeho nástupe do služby vo Výbore regiónov, podľa neho mal byť automaticky predĺžený.

31 Žalobca tvrdí, že vzhľadom na cieľ príspevku na expatriáciu a na to, že nedošlo k prerušeniu medzi jeho dvomi pracovnými zmluvami, má zmena zamestnávateľa v rámci Únie, ktorá nemala za následok zmenu štátu miesta výkonu práce, čisto formálny charakter, ktorý nemá vplyv na povahu a stupeň nákladov a nevýhod, ktoré mu vyplývajú z nástupu do služby v Únii.

32 Ako v tejto súvislosti správne tvrdí žalobca, cieľom príspevku na expatriáciu je kompenzovať osobitné náklady a nevýhody vyplývajúce z nástupu do služby v Únii pre úradníkov a zamestnancov, ktorí sú z tohto dôvodu nútení zmeniť si pobyt zo štátu svojho bydliska do štátu miesta výkonu práce a začleniť sa do nového prostredia (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, KO/Komisia, T-389/20, neuverejnený, EU:T:2021:436, bod 17 a citovanú judikatúru).

33 Je pravda, že vzhľadom na tento cieľ Súd pre verejnú službu rozhodol, že ustanovenia článku 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII k služobnému poriadku sa majú vykladať v tom zmysle, že ak osoba, ktorá žiada o priznanie príspevku na expatriáciu, pracovala pre viaceré rôzne agentúry, dátumom, ku ktorému uplynie referenčné obdobie, je dátum nástupu tejto osoby do služby v dotknutej agentúre, ako je stanovený v zmluve dočasného zamestnanca, na základe ktorej sa žiada o priznanie príspevku na expatriáciu (rozsudok z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia, F-76/11, EU:F:2012:173, bod 46).

34 Treba však uviesť, že situácia žalobkyne vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia (F-76/11, EU:F:2012:173), bola odlišná od situácie žalobcu v prejednávanej veci. Ako tvrdí žalobca, v predmetnej veci bolo zohľadnenie nového nástupu do služby odôvodnené osobitnými okolnosťami, a to skutočnosťou, že uzavretie novej zmluvy viedlo k zmene štátu miesta výkonu práce žalobkyne. Súd pre verejnú službu totiž rozhodol, že bolo nesporné, že osoba prijatá do zamestnania jednou agentúrou po tom, čo pracovala pre inú agentúru na území iného členského štátu, sa nachádzala v situácii „expatriácie“, pretože sa musela začleniť do nového prostredia (rozsudok z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia, F-76/11, EU:F:2012:173, bod 46).

35 Komisia tvrdí, že výklad článku 4 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku uvedený v rozsudku z 5. decembra 2012, Grazyte/Komisia (F-76/11, EU:F:2012:173), použil Všeobecný súd vo svojej neskoršej judikatúre, z ktorej podľa nej vyplýva, že určenie peňažných nárokov vrátane nároku na príspevok na expatriáciu sa musí vykonať pri každom nástupe do služby u nového zamestnávateľa.

36 V tejto súvislosti treba poznamenať, že v rozsudkoch zo 14. júla 2021, KO/Komisia (T-389/20, neuverejnený, EU:T:2021:436, bod 45), a z 15. septembra 2021, LF/Komisia (T-466/20, EU:T:2021:574, bod 113), ako aj z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia (T-273/17, EU:T:2018:480, bod 112), Všeobecný súd v podstate rozhodol, že v prípade chýbajúcej kontinuity jednotlivých zmlúv uzavretých medzi zamestnancom a inštitúciami, úradmi a agentúrami Únie, ktoré ho postupne zamestnávajú, sa určenie peňažných nárokov dotknutej osoby, vrátane nároku na príspevok na expatriáciu, musí uskutočniť pri každom nástupe do služby u nového zamestnávateľa. Všeobecný súd spresnil, že v dôsledku toho sa referenčné obdobie, ako aj relevantné skutočnosti, ktoré sa majú zohľadniť pri preskúmaní podmienok stanovených v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII k služobnému poriadku, líšia pri každej zmluve a že za týchto okolností sa dotknutá osoba pri svojom nástupe do služby v inštitúcii nemôže odvolávať na predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa priznania príspevku na expatriáciu.

37 Ako tvrdí Komisia, v žiadnej z vecí citovaných v bode 36 vyššie Všeobecný súd neuznal existenciu kontinuity medzi rozdielnymi zmluvami uzavretými medzi zamestnancom a inštitúciami, úradmi a agentúrami Únie, ktorá by odôvodňovala, aby nové inštitúcie, úrady alebo agentúry nepristúpili k novému určeniu nároku na príspevok na expatriáciu vzhľadom na uzavretie novej zmluvy s novým zamestnávateľom.

38 Treba však konštatovať, že situácie žalobcov, o ktoré išlo v týchto veciach, sa odlišovali od situácie žalobcu v prejednávanej veci.

39 Pokiaľ ide o vec, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. júla 2021, KO/Komisia (T-389/20, neuverejnený, EU:T:2021:436), medzi dvoma zmluvami uzavretými s Komisiou došlo k prerušeniu trvajúcemu viac než jeden rok (rozsudok zo 14. júla 2021, KO/Komisia, T-389/20, neuverejnený, EU:T:2021:436, bod 5). Okrem toho zamietnutie nároku na príspevok na expatriáciu bolo odôvodnené skutočnosťou, že v tejto veci si žalobca zriadil zvyčajné stredisko svojich záujmov v štáte miesta výkonu práce, teda v Belgicku, dávno pred začiatkom referenčného obdobia (rozsudok zo 14. júla 2021, KO/Komisia, T-389/20, neuverejnený, EU:T:2021:436, body 30 až 32).

40 Pokiaľ ide o vec, v ktorej bol vydaný rozsudok z 15. septembra 2021, LF/Komisia (T-466/20, EU:T:2021:574), aj keď zmluvy žalobcu v tejto veci neviedli k zmene štátu miesta výkonu práce, boli uzavreté s dvomi rôznymi zamestnávateľmi a boli oddelené obdobím štyroch mesiacov, počas ktorého bol žalobca zaregistrovaný ako uchádzač o zamestnanie (rozsudok z 15. septembra 2021, LF/Komisia, T-466/20, EU:T:2021:574, bod 113).

41 Pokiaľ ide o vec, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia (T-273/17, EU:T:2018:480), hoci žalobca uzavrel viacero zmlúv s agentúrami, úradmi a inštitúciami so sídlom v tom istom členskom štáte, medzi niektorými z týchto zmlúv došlo k prerušeniu (rozsudok z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia, T-273/17, EU:T:2018:480, bod 112). Z tohto rozsudku však vyplýva, že nedošlo k časovému prerušeniu medzi poslednými dvomi zmluvami, uzavretými medzi žalobcom a dotknutými agentúrami, a že okrem toho žalobca neoprávnene poberal príspevok na expatriáciu počas prvej z týchto dvoch zmlúv (rozsudok z 13. júla 2018, Quadri di Cardano/Komisia, T-273/17, EU:T:2018:480, body 24 až 26 a 29).

42 Vo veciach preskúmaných vyššie tak došlo k časovému prerušeniu medzi zmluvami, ktoré zamestnanci uzavreli s inštitúciami, úradmi a agentúrami Únie. Táto okolnosť však v prejednávanej veci chýba, keďže žalobca začal pracovať pre GSR v nasledujúci deň po skončení jeho zmluvy s Výborom regiónov.

43 Okrem toho treba uviesť, že z odpovede Komisie na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania z 25. júla 2024 vyplýva, že prístup, ktorý prijal PMO v prejednávanej veci, nemuseli nevyhnutne sledovať aj iné inštitúcie, úrady a agentúry Únie. V tejto súvislosti z toho vyplýva, že pre niektoré inštitúcie Únie pod podmienkou, že nedôjde k časovému prerušeniu medzi zmluvami a že štát miesta výkonu práce sa nemení, zmena zamestnávateľa v rámci Únie nemá vplyv na nárok na príspevok na expatriáciu. Za tohto predpokladu nie je potrebné pristúpiť k novému určeniu nároku na príspevok na expatriáciu, ale treba obnoviť nárok stanovený predchádzajúcim zamestnávateľom, pokiaľ tento zamestnávateľ nevychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia pri určení uvedeného nároku.

44 V prejednávanej veci je medzi účastníkmi konania nesporné, že žalobca ukončil svoje pôsobenie vo Výbore regiónov po tom, čo ho prijal do zamestnania GSR (pozri bod 4 vyššie), a teda nedošlo k časovému prerušeniu medzi zmluvou uzavretou s Výborom regiónov a zmluvou uzavretou s GSR. Okrem toho, keďže Výbor regiónov a GSR sa nachádzajú v Belgicku, zmena zamestnania neviedla k zmene štátu miesta výkonu práce.

45 Vzhľadom na cieľ príspevku na expatriáciu pripomenutý v bode 32 vyššie treba poznamenať, že situácia žalobcu, ako bola konštatovaná v čase jeho nástupu do služby vo Výbore regiónov, sa v čase jeho nástupu do služby v GSR nezmenila. To isté platí, pokiaľ ide o náklady a nevýhody, ktoré má príspevok na expatriáciu kompenzovať.

46 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že v prejednávanej veci chýbajúce časové prerušenie medzi zmluvami, ktoré žalobca postupne uzavrel s Výborom regiónov a GSR, ako aj skutočnosť, že nezmenil štát miesta výkonu práce, umožňujú dospieť k záveru, že napriek zmene zamestnávateľa existovala v prejednávanej veci kontinuita medzi zmluvami žalobcu odôvodňujúca obnovenie jeho nároku na príspevok na expatriáciu stanovený pri jeho nástupe do služby vo Výbore regiónov.

47 V dôsledku toho treba dospieť k záveru, že PMO vychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia a nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o výklad článku 4 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku, keď zamietol žalobcovi nárok na príspevok na expatriáciu pri jeho prijatí do zamestnania v GSR.

48 Z toho vyplýva, že treba vyhovieť prvému žalobnému dôvodu a zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia uvedené žalobcom a druhý žalobný dôvod.

O návrhu na uznanie nároku žalobcu na príspevok na expatriáciu

49 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd uplatnil svoju neobmedzenú právomoc s cieľom uznať existenciu jeho nároku na príspevok na expatriáciu od 1. februára 2023.

50 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v rámci žaloby o neplatnosť súd Únie nemôže bez toho, aby zasiahol do právomocí správneho orgánu, nariadiť inštitúcii Únie, aby prijala opatrenia potrebné na vykonanie rozsudku zrušujúceho rozhodnutie (pozri rozsudok zo 14. septembra 2011, Marcuccio/Komisia, T-236/02, neuverejnený, EU:T:2011:465, bod 163 a citovanú judikatúru).

51 V sporoch finančného charakteru však má Všeobecný súd neobmedzenú právomoc v súlade s článkom 91 ods. 1 služobného poriadku, ktorý mu ukladá povinnosť rozhodnúť spor, ktorý mu bol predložený, v celom rozsahu, to znamená rozhodnúť o všetkých právach a povinnostiach zamestnancov, ak nerozhodne, že uvedenú časť rozsudku vykoná pod jeho dohľadom príslušná inštitúcia za presných podmienok, ktoré určí (rozsudok z 18. decembra 2007, Weißenfels/Parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, bod 67).

52 „Spory finančného charakteru“ v zmysle článku 91 ods. 1 druhej vety služobného poriadku predstavujú nielen žaloby o určenie zodpovednosti podané zamestnancami proti inštitúcii, ale aj všetky žaloby, na základe ktorých má inštitúcia vyplatiť zamestnancovi určitú sumu, na ktorú má podľa svojho názoru nárok podľa služobného poriadku alebo iného aktu, ktorý upravuje ich pracovný pomer. Súdu Únie teda prislúcha prípadne uložiť určitej inštitúcii povinnosť zaplatiť určitú sumu, na ktorú má žalobca nárok podľa služobného poriadku alebo iného právneho aktu

(rozsudok z 18. decembra 2007, Weißenfels/Parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, body 65 a 68), alebo uznať existenciu nároku na priznanie príspevku (pozri rozsudok z 19. júna 2007, Asturias Cuerno/Komisia, T-473/04, EU:T:2007:184, bod 23 a citovanú judikatúru).

53 V prejednávanej veci z bodu 47 vyššie vyplýva, že PMO nesprávne odmietol priznať žalobcovi nárok na príspevok na expatriáciu pri jeho prijatí do zamestnania v GSR a že v dôsledku toho má žalobca nárok na uvedený príspevok od 1. februára 2023 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júna 2007, Asturias Cuerno/Komisia, T-473/04, EU:T:2007:184, bod 77).

O návrhoch na náhrady škody

54 Žalobca tvrdí, že napadnutým rozhodnutím mu bola spôsobená nemajetková ujma, ktorú vyčíslil na 5 000 eur.

55 Komisia navrhuje zamietnuť návrhy na náhradu škody.

56 V rámci návrhu na náhradu škody podaného úradníkom alebo zamestnancom vznik zodpovednosti Únie predpokladá splnenie troch kumulatívnych podmienok, a to protiprávnosť konania vytýkaného inštitúciám, vznik uvádzanej škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a uvádzanou ujmou [pozri rozsudok z 22. novembra 2023, QN/eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, bod 198 (neuverejnený) a citovanú judikatúru].

57 Samotné zrušenie aktu poznačeného protiprávnosťou však môže predstavovať primeranú a v zásade dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorú tento akt mohol spôsobiť, pokiaľ žalobca nepreukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením [pozri rozsudok z 22. novembra 2023, QN/eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, bod 199 (neuverejnený) a citovanú judikatúru].

58 V prejednávanej veci žalobca pripisuje údajnú nemajetkovú ujmu sklamaniu a strate motivácie, ktoré mal utrpieť vzhľadom na protiprávne konanie PMO, ako aj strate času vyplývajúcej z úkonov, ktoré urobil na uplatnenie svojich práv.

59 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že pocit nespravodlivosti a trápenie, ktoré sú vyvolané skutočnosťou, že osoba musí viesť konanie pred podaním žaloby a potom sporové konanie, aby boli uznané jej práva, môžu predstavovať ujmu, ktorú možno vyvodiť zo samotnej skutočnosti, že administratíva sa dopustila protiprávneho konania. Táto ujma je nahraditeľná, ak nie je kompenzovaná uspokojením vyplývajúcim zo zrušenia predmetného aktu (rozsudok z 28. mája 2020, Cerafogli/ECB, T-483/16 RENV, neuverejnený, EU:T:2020:225, bod 448).

60 Za okolností prejednávanej veci vzhľadom na to, že žalobca z dôvodu nezákonnosti napadnutého rozhodnutia namietal zjavne nesprávne posúdenie a nesprávne právne posúdenie, pokiaľ ide o výklad článku 4 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku, ktoré použil Všeobecný súd na to, aby zrušil toto rozhodnutie, treba konštatovať, že uvádzaná nemajetková ujma je primerane a dostatočne nahradená zrušením napadnutého rozhodnutia.

61 Z toho vyplýva, že návrhy žalobcu na náhradu škody treba zamietnuť.

O trovách

62 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

63 Keďže Komisia nemala vo veci v podstatnej časti úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť, aby znášala svoje vlastné trovy konania a nahradila trovy konania žalobcu v súlade s jeho návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Úradu pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) Európskej komisie z 9. februára 2023, ktorým bol AH zamietnutý nárok na príspevok na expatriáciu, sa zrušuje.**

2. **AH sa uznáva nárok na príspevok na expatriáciu, upravený v článku 4 prílohy VII k Služobnému poriadku úradníkov Európskej únie, od 1. februára 2023.**

3. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

4. **Komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 22. januára 2025.

Tajomník
V. Di Bucci

Predseda
da Silva Passos